

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba y Puerto-Rico, 16 rals; Estranger, 18 rals.

FESTAS.

QUANTRETS governi en Cánovas, difícilment los espanyols podrém estar per festes. Naturalment: demanin festes a l'home que vá casi despulat y 's mor de gana! No obstant, arriban certs moments en que s' olvidan las generals miserias, y 'ls pobles, girant la vista endarrera, fan un vá y tot, perque a ferho 'ls hi obligan los recorts y las esperansas.

Es un espectacle que en mitj de tot, consola veure poblacions com Igualada, Tarrassa y Caldas de Montbuy, solemnizant en aquests moments los fets més gloriosos de la passada guerra-civil.

D' aquestes festes, unas com las de Igualada, diuen: «May més olvidarém, joh carlins! las iniquitats y 'ls sacrilegis que varen cómetre.» Altras com las de Tarrassa y Caldas diuen: «Una vegada 'us varem vence: probén d' alsarvos novament y 'us trobaréu sempre despertas.»

Y las unas y las altras exhalan lo mateix esperit de amor a la llibertat y d' odi al absolutisme.

No es tant sols l'odi al absolutisme armat la de aquestes poblacions catalanas. Guiadas per un instint verdaderament liberal contemplan l'espectacle de la política conservadora, omplint de lastre carlista 'l barco del estat.

També aquest lastre pestilent las mou a protestar en l'acte mateix en que celebran las sevas glorias ó conmemoran las sevas desgracias.

Y aquesta protesta diu: «Es inútil que 'us introduhin dant probas de un fals arrepeniment en las filias conservadoras; es inútil que portéu ab vosaltes lo fardo de las vostras miserias, de vostres concupiscencias, de vostres odis contra 'l progrés y la civilisació, atents a descarregarlos a la primera ocasió que se 'us presentí. Nosaltres compreném l'engany, y vivim previnguts. Som halaris de la llibertat, y sabrém defensar sempre aquesta idea contra 'ls atachs dels enemichs descarats y dels traidors.»

Tal es lo llenguatge y tal lo sentit de las festes que aquellas gloriosas poblacions acaban de celebrar.

No várem assistir a la de Igualada; pero 'ns basta lo que d' ella sabém per felicitarlos de l'actitut patriótica de aquesta població heroica y mártir.

Tarrassa va celebrar la seva 'l dia 22 de juliol, y varem plorar llágrimas de goig, al veure la concórdia que durant la festa va reynar entre tots los elements liberals. ¡Quins discursos més entusiasmats! ¡Quins aplausos! ¡Quins abraçadas! La Mar-

sellesa y l' Himne de Riego van alternar en una part de la festa; y a la taula, entre 'ls heroes de jornada; y al cementiri, davant de la tomba de 'n Jover y Alagardá, mártirs del heroisme tarrasench, per un igual van tenir expansió 'ls sentiments més purs de amor a la patria, a la llibertat, a la civilisació y al progrés.

Y com si un fet casual volgués sellar més estretament aquell acte solemne, mestres la festa de Tarrassa 's celebrava, 'l Jurat de Milan absolvent a Boet, donava 'l cop de mort al carlisme, entregant a la irrisió del mon enter, a aquest home vulgar, desanimat y sense vergonya, ni conciencia.

A l' hora en que aquestes ratllas escribím, la manifestació de protesta contra l' absolutisme 's está celebrant a Caldas de Montbuy, de la manera més digna y elocuent: inaugurant un ferro-carril. Sembla que 'l xiulet de la locomotora siga una xiulada suprema contra l' absolutisme.

Un altra festa s' ha celebrat durant la present senmana, tant ó més significativa que las precedents. Representa com ellas un llarch período de lluyta y té un caràcter molt determinat d' amor al progrés.

Nos referim a la festa de la societat cooperativa «Obrera mataronesa».

¿Qu' es aquesta societat? Un conjunt de treballadors que un dia concebeixen l' idea d' emanciparse de la tutela del capital. Cansats de huelgas sense profit, cansats de resistencias sempre perdudas, víctimas de la fam quan tractavan de sostenir un punt, tot de un plegat mudan de modo de pensar y 's colocan resoltament pel camí de la cooperació.

Los quatre rals que al cap de la senmana estolvia un trist obrer no son més que una trista peseta; pero si 's reuneixen cent obrers per fer lo mateix reuneixen 20 duros, que al cap de l' any fan mil quaranta duros.

Aixís van comensar los de la Mataronesa. Van anar treballant plens de constancia, primer ab quatre talers, després ab sis; estolviant sempre, unint los beneficis ab lo capital, y ab onze ó dotze anys se troban avuy amos de un magnífich edifici, ab uns 150 talers, mogats per vapor, ab un taller de aprestos, ab un altre de blanqueig, ab totas las dependencias, un terrenó de uns 10,000 metros de superficie, dos casas modéu per viurehi, que semblan terres de luxó, un casino, una escola de noys, una costura de noyas y una tenda de comestibles.

Aviat alsaran un gran taller de filaturas y construirán las casas que faltan.

Anéu a Mataró y 'us entusiasmaréu.

Allá no hi ha amor; es com si diguessim lo treball en la seva forma més democrática. Lo treballador es obrer y capitalista. Tot lo que fá, tot lo que avensa, tot lo qu' estolvia, es per ell, es per la seva familia.

Se fá rich y se instruheix y 's moralisa. Entréu a la quadra de una fábrica qualsevol y 'us fará pena 'l sostre baix y l' atmosfera viciada. Entréu a las quadras de l' Obrera mataronesa, y

las venréu altas, espayosas, plenas de llum y d' ayre. Lo treballador se las ha fetas per sí mateix, y se las ha fetas bé. Al trobarse en ellas per forza han de venirli ganas de treballar.

La festa va ser senzill y cordial: una visita al establiment y un dinar. A la taula s' hi seyan los convidats y 'ls socios obrers. Va haverhi molta expansió, brindis entusiasmats, fraternitat, admiració per part dels forasters, agraïment per part dels treballadors.

¡Qué admirables son aquestos! ¡Quins esforços han hagut de fer per dur endavant la seva empresa! ¡Quins prodigis de laboriositat y d' economia! Pero avuy recullen los fruits: avuy poden passar com un exemple pera la clase obrera, y com una segura esperansa per la llibertat.

La resistencia de Igualada, de Tarrassa, de Caldas representa l' esfort bélich de un poble. La Cooperativa mataronesa es una institució.

Los que desitjan que torném endarrera, s' han de convence de que 'l mon vá endavant, endavant sempre!

P. K.

o Diari catalá ha sigut condemnat a una mesada de suspensió.

Un mes que 'ns deixa ab un valent periódich democrátich de menos. Resignació es lo que l' hi desitjém.

Dias endarrera no hi havia rapé en cap estanch de Barcelona.

Ja 'u veuen: lo govern vol que tinguéu tant ordre, que ni 'ns deixa 'l dret d' estornudar.

Han ocorregut grans terremotos a Manila, y 'm deya un filipino amich meu:

—Hi ha encare una cosa més terrible que aquests terremotos, y es la impossibilitat de socorre a las víctimas.

—¿Com s' enten?

—Sí, anys endarrera va haverhi també, y 'ls fondos recandats per auxiliar a aquells infeliasos, van perdre's pel camí; no se sab com. De manera que las ruinas del terremoto han sepultat la bona fé, la confiansa y 'ls sentiments caritatius del públich.

Los periódichs carlins de Madrid continuan insultantse.

Lo carlisme me fa l' efecte de un cadáver, y aquells periódichs se 'm figurán los óchis que se 'l disputan.

A Paris s' está celebrant un congrés obrer, que ha prés lo títol de colectivista y revolucionari.

Un congrés exagerat qu' exposa las ideas més disolvents, que diu que tot es de tots, que tracta de abolir a la família... y que fá que 'ls reaccionaris fingeixin estar espantats, y que 'ls verdaders demócratas se'n rigan.

Lo govern ho tolera, perque 'l govern es fort y no 'n fá cas.

Escoltin, que farien cas vostès de un plaga que 's proposés derribar l' estatua de la república ab una bufada?

Donchs allà la idea republicana está arrelada en la consciència pública. Aixís donchs, aquella colla de gats, que bufin tant com vulgan.

Los individus del Congrés son colectivistas; pero aixó sí, las personas que desitjan entrar a la sessió han de pendre entrada y pagar un ralet.

¡Vaya un colectivisme!

Se diu que alguns delegats ván entrarhi ab máscara.

Se comprén.

Desde l' expulsió dels jesuïtes molts de aquests mestres s' han quedat sense classes y per consegüent sense feyna. No 's poden dedicar a l' ensenyansa y 's dedican a ventar lo foch, a veure si tot s' abrusa.

Ja ha sortit lo número 6 de la *Granizada*. Ja sabrán vostès que no m' está bé alabar un' obra de un company de redacció; pero per altra part tampoch n' hi ha necessitat, sabent que 'l públich sé 'ls pren de las mans. Aixís donchs, ja 'u saben, no s' adormin.

La vigília de Sant Jaume, l' empresari de l' Odeon Sr. Piquet, doná una vetllada en la seva torre de Sarriá, a la que tingué l' amabilitat d' invitarnos.

L' hi doném las més espressivas gracias, consignat que lothom vá sortir molt satisfet de aquella festa.

Las festas de la Bastilla han motivat que 'ls periódichs francesos s' omplissen d' anécdotas y ressenyas de fets històrics relatius a aquella odiada fortalesa.

Allà hi estigué tancat é incomunicat Removiller que vá inventar la manera de passar lo dia enraonant ab sos companys, per medi de cops donats a la paret ab un bastó. Un cop volia significar la A, dos cops la B y aixís successivament.

Ván adquirir en aixó tanta práctica 'ls presos, queper aquet medi sostenian llargas conversas.

Un altre, M. Plisson, consolava las llargas horas de trobarse sol dintre del calabosso, entretenintse ab una aranya.

A copia de paciència, vá arribar a domesticarla de tal manera, que quan la cridava, l' aranya hi compareixia, reunintse ab ell.

Un dia un escarceller se'n vá adonar y ab una patada vá matar l' aranya.

M. Plisson vá dir:—Mes m' estimaria que m' haguesses mort a mí!

¡Pobres víctimas del despotisme!

Noticias de la semana.—Continúa 'l rector de Gelida dihent pestes de la *Campana* y del *Diluvio*. Siga com vulga hauria de considerar aquest rector que nosaltres sortim ab molta puntualitat, complint lo nostre deber, mentres qu' ell... Ja veurán, dias endarrera ell y lo vicari eran fora, y una pobre dona vá haver de morir sense sagraments. Contra aquets sacerdots hauria de predicar lo rector de Gelida.

Lo rector d' Artés vá fer un sermó dihent poch més ó ménos: «Ja sabéu, germans meus, que l' any passat vareu arreplegar molt ví, perque aquest mes vareu fer grans lluminarias al Sagrat cor de Jesus. Espero donchs que aquest any faréu lo mateix.» Efectivament, aquest any fins l' hi han portat ciris de mitja arroba. Are 's podrá escriure un libre sobre la gran influencia que exerceix en los sentiments religiosos una bona anyada de ví.

Lo rector de Martorell vá tenir la caritat de expulsar de la porta de l' iglesia, a un pobre home esgarrat que 's guanyava la vida dihent sams. En aquella vila no s' atmet la competencia.

Hem més: los exámens dels noys del estudi ván ser presidits pèl rector. L' arcalde D. Estéban I, que un dia era demócrata dels més calents vá concedirli la presidencia, y després vá besarli la mà. Lo rector podia dirli:—Vámos, vámos Estévet ¡qué Déu te fassa hò!

Més notables ván ser los exámens de l' es-

cola del Sr. Moreno de Cornellá. L' arcalde no vá voler assistirhi, pero en cambi vá anarhi una societat coral, y vários demócratas que ván enaltir la necessitat de l' ensenyansa, pronunciant eloqüents discursos.

¡ES UN GRAN PAIS!

Sò empleat: aixó sol tanca tot un poema de sòrt; sòrt constant, rambosa y franca, ditxa de cos y de cor.

Jo no conech altre ofici tant tranquil y descansat; sense fer cap sacrifici un vin gras y ab llibertat.

Dihen que millò es ser frare, pero jo no 'n vull pas sè; si 'n surt un, ara com ara, sempre 'l xiulan pe'l carré,

Dupto que ningú en la terra sigui com jo tant felís.

¡Que m' agrada aquesta Espanya!

¡Es un gran país!

Fa poch dias vá cridar-me lo mèu jefe, y 'm vá dí:

—«Vaig a Fransa a refrescarme vostè queda amo d' aquí.

Tinch llicencia per vint dias pero jo me 'n pendré més; si 'l mèu plan no t' averías no vindré fins d' aquí un mes.—

Ara ell fá xefís, y 's banya, y 's refresca bé la pell, ell a Fransa, jo aquí a Espanya; tant treball jo com ell.

Si tarda a venir, que tardi, lo qu' es jo ja estich bé aixís.

¡Que m' encanta aquest terral!

¡Es un gran país!

Quan llegeixo devegadas que 'l ministre X. ó V.

vá a la Granja a fer foradas, penso:—¡Si 'n poguessis sè!

Pero jo tinch esperansa y la idea 'm bull pe'l cap;

la constancia tot ho alcansa y encara ab lo temps ¡quí sab!

Avants era en Blay Muixina y ara ja 'm dihen *Don Blas*,

y aixó que a n' a la oficina no faig res ni dono un pas.

¡Quí sab lo que se 'm espera si vaig progressant aixís!

Tot pot sè a n' aquesta terra.

¡Es un gran país!

Que 'l govern caigui ó s' aguantí,

que 'n Campos mudi de lloch,

que 'n Sagasta calli ó canti,

aixó 'm preocupa poch.

Jo segueixo la manía de no comprometre 'm may.

¡Què t' de ferse avuy dia?

¡Dir que sí sempre? Aixó ray.

En lloch posaré la firma,

mes dich: sí per tot costat...

mentres no vinguin a dir-me

si 'm vull sortir d' empleat.

Aixó sí que 'm cremaria,

ara que soch tant felís.

¡Ay Espanya! ¡hermosa Espanya!

¡Es un gran país!

Dihen que ara hi haurá festas per cert succés esperat:

jo ja tinch las feinas llestas,

que comensin ben aviat.

Ballaréu, tindréu carreras, tindréu téchs, puros, *champany*, venréu fochs de mil maneras.

¡Ah! ¡si aixó durés tot l' any!

Jo no hi vist país més manso, més distret y més després.

¡Quina vidassa! No 'm canso menjó, béch y no faig res.

¡Y encara 's queixan d' Espanya!

Vaja, ¡hont es que 's visqui aixís!

Bah! Que diguin lo que vulguin;

Espanya es un gran país.

C. GUMÀ.

SEGONS sembla 'l Terso abdica, no de la seva dignitat, perque may l' ha coneguda, sino las sevas pretensions.

Si senyors, abdica en lo seu fill Jaume.

Alguns creuen que aquest xicot está cridat a ser un D. Jaume 'l conquistador.

Altres suposan que no passará de ser un *Jarme 'l barbudo*.

Podrá ser una cosa y altre, si segueix l' exemple del seu pare.

Barbudo durant la guerra civil; en temps de pau *Conquistador* de bailarinas.

Al general Moltó, se l' hi donará la direcció de Sanitat militar.

Me n' alegro.

Aixís los malalts menjarán *Moltó*.

L' escena passa a la Creu-cuberta. A una dona que vá en la tranvía de Sans, se l' hi dirigeix un asquerós burot, dihentli que t' sospitas de que dintre de las faldillas hi porta contrabando.

Y sense més ceremonias l' hi posa la mà a sobre, y no la vá burxar ab l' espasi, perque devia des-cuidarse'n.

La dona s' indigna y comensa a respóndreli a cops de puny. Pujan nous guardas al cotxe, novas donas s' hi barrejan, y s' arma una saragata que no hi havia més que véurela.

Aquellas donas ni ménos s' ho creyan. Entravan *castanyas*, y las ván entregar totas als guardas.

Dias endarrera 's parlava de un desafío que hi havia hagut a Panticosa entre una autoritat de provincia molt coneguda a Barcelona y un general molt apreciat dels obrers y fins dels fabricants.

Pero després la noticia vá desmentirse.

No obstant, jo crech que ván desafiarse... a menjar costellas.

Un símil:

¿En qué se sembla la lluna a un formatje de Riquefort?

Vostès dirán:—Ja 'u sè: se semblan en que la lluna es rodona y 'l formatje també.

Donchs no senyors: la lluna se sembla al formatje, en que segons autors molt respetables té habitants.

Un párrafo del discurs de 'n Ronchetti defensor de 'n Boet:

«¿Quí t' més aptitud per cometre un delicté, Boet ó D. Cárlos? Jo 'u dich desd' are, D. Cárlos.

»Ja no parlarem de la seva propensió a las intrigas, ni dels seus amors de Bukarest, ni de certa dentadura postissa que vá serli robada per una *querida* perque ell no volia pagarli 'l preu convingut, ni parlarem de cert caball que vá regalarli 'l partit legitimista com un trofeo, y qu' ell se 'l vá vendre desseguida per fer quartos...»

Lo president l' interromp, recordantli que no pot citar sino aquells fets que constan en lo proces.

«Donchs bé, prossegueix l' advocat. Vaig a citar un fet que figura en lo proces.

«Se celebrava l' Exposició de Filadelfia, y don Cárlos vá voler passejar per aquell país lo seu uniforme y la seva boina, y un dia vá regalar a una diguemli també *senyora*, un anell a cambi de un dia de goig que ella vá proporcionarli. En aquell anell hi havia las següents paraulas: 4 de Febrer 1867-*Margarida y Cárlos*.

»¡Aquell real pretendent havia regalat l' anell nupcial a la seva concubina! Y al entregarli vá dirli: «Quan me assentaré al trono, presenta't ab aquest anell al Palacio de Madrid, y se 't concedirá tot lo que demanis.»

«Are bé, senyors: un home capás de semblants baixesas, no es capás també de simular un robo.»

Lo Terso durant lo proces de Milan ha rebut alguns cops mortals.

Pero l' advocat Ronchetti, ha tirat sobre aquest cadáver corromput alguns cabassos de terra.

Are ha sortit un metje americá qu' está ensenjant la manera de viure sense menjar.

Dihen que já fá vintiquatre dias que no ha pres més qu' aigua.

***

Lo Terso durant lo proces de Milan ha rebut alguns cops mortals.

Pero l' advocat Ronchetti, ha tirat sobre aquest cadáver corromput alguns cabassos de terra.

Are ha sortit un metje americá qu' está ensenjant la manera de viure sense menjar.

Dihen que já fá vintiquatre dias que no ha pres més qu' aigua.

***

Y anyadeixen qu' ell sol té 'l secret d' aquest prodigi.
 ¡Vaya una presunció! Avants de que aquest metje nort-american pensés ab que 's podia viure sense menjar, ja feya anys que 'ls mestres d' estudi d' Espanya, vivian del ayre del cel.

Després del desenllás que ha tingut la causa del Toison, un capellá que manava una partida carlista deya:
 —Lo tribunal ha absolt á n' en Boet, está bé; pero are que probi de venirse á confessar ab mí. Lo qu' es jo l' *absolució* no l' hi dono.

A la Granja 's donan grans festas. L' altre dia vá donarne una en Cánovas del Castillo, y en ella 'l monstroo vá ballar lo rigodon.
 Un de la fusió deya per consolarse:
 —¿No veuhén? Ja 'l fém ballar.

Ha caygut lo ministre de la guerra.
 Ey! Are no 's creguin que haja caygut del ministeri: ha caygut de caball sortint á passeig.
 Pero per xó procuri no descuidarse, porque de unas cosas ne venen las otras.

Lo Noy Terso pochos dias avants de fallarse la causa del As d' oros vá rebre un estuig de pell de Rússia, ab una placa que deya:
Trenca-caps per sortir airos del procés de Milan.
 Vá obrir la capsa y 's vá trebar ab un revólver.
 Mal enguanyat. Aquest minyo no 's trenca 'l cap, per tant poca cosa.

Los constitucionals de Madrit per enrahonar las sévas cosas se reuneixen en la casa del teatro de la Comedia.
 Aixís es que 'ls ministerials, per més que 'ls constitucionals amenassin, sempre diuhén:
 —Ca, no no 'n fassin cas, tot aixó fá olor de *comedia*.

A Gandfa una nit vá sentirse tocar á rebato la campana de un convent de monjas.
 Alguns vehins ván acudirhi y ván trobarse dintre del convent á un pare jesuít que no vá saber respondre á cap de las preguntas que ván ferseli.
 ¡Pobret! Potser era un estranjer y no coneixia la llengua.

Un dels testimonis que vá presentar lo rey del As d' oros se 'n vá anar de Milan sense pagar la fonda.
Tal para cual. M' hi jugaria qualsevol cosa que aquest parell havian anat á estudi plegats.

Paraulas del *Diari espanyol*:
 «No hi ha hagut may al mon partit tant apurat com lo partit liberal dinástich, porque no té jefes, ni programa, ni tendencias.»
 Tot aixó es exagerat.
 Precisament de jefes ne té sis, de programas ne té quatre y de tendencia no més que una y hén determinada.
 La de pujar al poder.

Lo dimecres passat explicava *El Correo Catalan* la vida de la beata Catarina Tomás.
 Y deya que aquesta *beata*, ja quan mamava, 's dividres may vá voler pendre el pit de la seva mare, «abstinencia precos, díu el *Correo*, que vá observar durant tot lo restant de la seva vida.»
 Després d' aixó, aguántinse 'l riure, porque no digan que 's burlan de las cosas religiosas.

En Balaguer á Valencia ha pronunciat un discurs.
 «Primer es la pátria, després la llibertat, y després la monarquia» vá dir lo diputat constitucional.
 Francament, sense ser de la familia, hem de confessar que aquestas declaracions no 'ns desagradan.

Pero hém de confessar també que molts consticionals las han rebudas ab disgust.
 Y no obstant, ells diuhén lo mateix.
 Per ells també, primer que tot es la *pátria*.
 No hi ha més que una diferencia. Quan fan aquesta declaració, 's tocan la *panxa*.

Paraulas de un periódich ministerial.
 «Las elecciones de diputats provincials serán favorables al govern. Lo cos electoral está molt lligat ab ell.»
 Tè rahó, está lligat de tal manera, que ni méns pot bellugarse.

Un que 'l vi molt l' hi agradava deixantlo molt marejat, on dia tot estirat al mitj de la escala estava.
 Sa mullè que á casa anava, l' hi digué al veure'l així:
 —Ja torném á sè com ahí?
 A aquest pas ahont aniràs?
 Y ell contestá:—A n' aquest pas noya, no 'm mouré d' aquí.

CH. A.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

- Per un sabater*:—Fer unas botinas per calsar al carrer del Péu de la créu.
- Per un fondista*:—Matar un gat dels que s' agafan bebent massa ví, y donarlo als parroquians per llebra.
- Per un fumador*:—Fer los cigarrillos ab fulls de paper ridícul.
- Per un pajés*:—Sembrar blat á l' esquena de un gos de Terra-nova.
- Per un carreter*:—Traginar ví dintre 'l bót que fan las criaturas quan están enfadadas.
- Per un barber*:—Afeytar caras de paret.
- Per un llenyater*:—Estellar llenya ab las *massas honradas del carlismo*.
- Per una criada*:—Anar á comprar á una plassa vacant.
- Per un taberner*:—Colocar lo ví á las ampollas ab los embuts que fan los tartamuts.
- Per un cassador*:—Carregar l' escopeta colocanhi un taco de billar.
- Per un autor dramátich*:—Fer una pessa de tela.

A LO INSERTAT EN LA BATALLADA 578.

1. XARADA 1.ª—*Serenata*.
2. ID. 2.ª—*Café*.
3. ENDEVINALLA.—*Regadora*.
4. MUDANSA.—*Pastilla, Castilla, Bastilla*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Tripas*.
6. CONVERSA.—*Manresa*.
7. ROMBO DE PARAULAS.—

F
F e r
F e r r o l
R o m
L
8. GEROGLÍFICH.—*Un més cinch, més deu, més quatre es vint.*

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LA BATALLADA 579.

1. XARADA 1.ª—*Italiana*.
2. ID. 2.ª—*Raresa*.
3. ACENTÍGRAFO.—*Patí, patí*.
4. SINONIMIA.—*Caló*.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—

C a p a
A d a n
P a c a
A n á s
6. CONVERSA.—*Mare*.
7. TRENCA-CLOSCAS.—*Francisca*.
8. GEROGLÍFICH.—*La miseria dins d' Espanya es general.*

Nota: Per evitar confusions suprimim per aquesta semana 'l nom de las moltas personas que 'ns han enviat las solucions.

XARADAS.

I.
 De primera tot ne té;
 segona te sa es un frare
 dels que no n' hi han gaires are
 que tingan tant de sabé.
 La tercera es una planta;
 de quarta 'n té fins el gos;
 y á to es tan horrorós
 lo que hi passa, qu' un s' espanta.

UN TIPO.

II.
 Diuhén que 's cansa la Posa
 del total que consumeix

á D. Pep de Barcelona;
 quan jo sè per ell mateix
 que res ne *ku* que *segona*.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Soch car y no costo res
 y fins també soch article:
 molts me portan á disgust
 desde que serveixo á un ximple.

UNIFORME.

SINONIMIA.

Me veuréu en las iglesias,
 soch á las plassas de toros,
 lo sol també fa 'l mèn tot
 d' un modo que deixa tonto.

GARIPAU.

CONVERSA.

—Ché! saps que ha vingut mon cosí lo valenciá?
 —Quí?
 —En Perico
 —Ché, Roman, y qué ve á fer?
 —Ve á fer...
 —De que?
 —Ja t' ho diré un altre dia.

C. LOÑIP.

TRENCA-CLOSCAS.

Oviedo, Galicia, Orihuela, Nágera, Avila, Rosas, Guipuzcoa.

Posar aquests noms en columna de modo que las primeras lletras digan lo nom d' un poeta.

PERE VENTURA F.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª lo nom d' un fabulista; lo 3.ª un nom d' home y la 4.ª una planta.

J. V. V.

GEROGLÍFICH.

K I + M
 I R A
 —
 V I

S. SANJOAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Raspingul, Calderi, Claretá del Pont, Sallenti de Sallent, Pepet Brillant, Estisoretas, Pere deis Gegants y Pau Sala. Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Cap y qua, A. E. Tronera, E. D. Grané, Campaner, J. Estebani, Jhon, J. Serra y G., Unió del mas, J. Menció, Gambetta, Puiggali, P. Salas y Muallé, L. Morana, C. Marigó y R. Belas y fis, J. F. y S., P. de la Confitura, Rondinaire, Esquixit y Ballet, A. Pons, R. Tapioler G., Claretá del Pa, Barret Suat, J. Ruiz y P., J. Durango, Pepet Catalá, Llobetgar Della, Un Hortelá, R. Cudellet y C., y J. Sol y C.
 Ciutadá Milord Mafat: Insertarem lo ters de paraulas.—Un socialista: Idem lo geroglífich.—Un Ratolí: Publicarem lo que 'ns envia.—Marenga y C.: Idem lo trenca-closcas.—Miquel Figuerola: Idem la poesia «Comparacions» y un epigrama.—Ll. C. y A. G. Sant Pol de mar: Mes val que vostés mateixos l' hi fassan la broma: es un fet massa insignificant porque puga ocupar-se'n lo periódich.—Premianés de 13 anys: Se l' hi envia 'l número cada senmana. Lo que 'ns envia no té prou interés.—Elaquer: Publicarem lo geroglífich.—P. Cornadó Tarragoni: Alguna cosa de lo que 'ns remet hi anirá.—P. P. Pau: Publicarem algun extrém y 'l quadrat numérich.—Fil fort: Un epigrama arreglat podrá anarhi.—Sallenti de Sallent: la conversa vá bé; la poesia es fluixa.—E. Novell: Gracias per lo envio de las composicions.—Pere Poblador: Está bé.—Un Recoletó: Publicarem alguns extrems.—R. Calvete: Hi anirá algun epigrama.—Alacadó d' espalllas: Idem algun extrém.—Cosme Balart: Idem un trenca-closcas.—Tit: Idem la conversa de vosté.—J. Miquelomi: Idem lo quadrat.—Gilet de Gelida: Gracias per la noticia.—Lector de la Campana, Artés: També las hi doném.—F. S. y A. A. Martorell: Enterats y quedan complascuts.—Noy grós de Cornellá: Queda servit.

GRANIZADA.

APELES MESTRES.

Constará de doce cuadernos.
 Se publicará uno cada mes al precio de un real.
 Van publicados los cuadernos 1, 2, 3, 4, 5 y 6 pertenecientes á Enero, Febrero, Marzo, Abril, Mayo y Junio.
 De venta en las principales librerías de Barcelona y en la de Lopez, Rambla del Centro.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

FINAL DEL FAUST.--La enfonzada dels Carlistas.

Aquí da fin el sainete,
perdonad sus MUCHAS faltas.